Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 4 Σεπτεμβρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 38

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

Φαίνεται ὅτι ἡ θορυβώδης ἐκείνη διαλοπὴ ἐπείραξε κάπως τὸν κ. Πάττερσων, διότι, μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ νεαροὶ ταξιδιῶται, τοὺς ἔκαμε μὲ τρόπον τὴν παρατήρησιν:

— Εἴδα ἐ ὅτι ἡ κυρία Σεϋμουρ γνωρίζει τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς;... Εἰς κάθε ρητὸν ἢ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐλέχθη εἰς τὸ τραπέζι, ἐκινοῦσε ἐπιδοκιμαστικῶς τὸ κεφάλι...

—Ὦ! ὦ! πολὺ ἀμφιβάλλω! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ὁ σκανδαλιάρης, ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Μά... ναί, σᾶς λέγω! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Μέντωρ. Ἐ-εἶνα τὰ θαυμάσια ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ἀποφθέγματα ἐννοοῦνται καὶ μόνα τα.!... Εἶνε τόσον ἐκφραστικαὶ καὶ παραστατικαὶ ἐκεῖναι αἱ ἀρχαῖαι γλῶσσαι!..

— Ὦ! ὦ! εἶπε πάλιν ἐκεῖνος ὁ διαβολο-Τωνῆς.

— Διατί, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ ὦ;

— Διότι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, μ' ὅλην τὴν ἐκφραστικότητα καὶ τὴν παραστατικότητα τῶν δὲν ἐννοοῦνται καὶ τόσον εὔκολα, ὅσον τὸ λέτε, κύριε Πάττερσων! — ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Νά! ἂν θέλετε, θὰ σας εἰπῶ ἕνα ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ρητόν, καὶ θὰ σας παρακαλέσω νὰ μοῦ τὸ μεταφράσετε...

Χωρὶς ἄλλο αὐτὸς ὁ ἀδιόρθωτος μικρὸς εἶχε στὸν νοῦν του νὰ εἰπῇ καμμίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἀστειότητας ποῦ τόσον ἐσυνείθιζε,— καὶ οἱ συμμαθηταί του δὲν ἐγελάσθησαν.

— Ἔλα λοιπόν... ἂς ἀκούσωμεν τὸ ρητόν, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων, ἐνῶ ἐστερέωνε τὰ ματογυάλια του εἰς τὴν μύτην του μὲ μίαν ἐπιδεξιοτικὴν κίνησιν τῆς χειρός του.

— Ἰδού: *Νῦν ᾄδω σε Μοῦσα, κακὲ Κάρ, ἥδια.*

— Ἀ! εἶπεν ὁ κ. Πάττερσων, μὲ ἀπορίαν. Καὶ τίνος συγγραφέως εἶνε αὐτὴ ἡ φράσις;

— Ἑνὸς ἀγνώστου ποιητοῦ... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μας μέλει καὶ πολύ!... Τὸ ζήτημα εἶνε τί σημαίνει!

— Δὲν σημαίνει τίποτε, Τωνῆ! Εἶνε ἐντελῶς σόλοικος καὶ παράλογος ἡ φράσις... *Νῦν ᾄδω σε, κακὲ Κάρ*... Πῶς εἶνε δυνατὸν ἕνας ποιητὴς νὰ ὑμνήσῃ μὲ ᾆσμα ἕνα Κᾶρα; Διότι τὸ γνωρίζετε, οἱ Κᾶρες ἦσαν φυλὴ πολὺ περιφρονημένη εἰς τὴν ἀρχαιότητα, καὶ τὸ ὄ νομά των ἦτο ἰσοδύναμον πρὸς τὸ «μηδαμινός, φαῦλος». Καὶ ἔπειτα τὸν λέγει καὶ «κακὸν Κᾶρα»... Ἐκτὸς τούτου τὸ *ἥδια* δὲν εἶνε λέξις ἑλληνική... Ἂν ἦτο πληθυντικὸς τοῦ *ἡδίων*, δηλαδὴ γλυκύτερον, θὰ ἔκαμνε *ἡδίονα*... Δὲν ἔχει κανένα νόημα αὐτὴ ἡ φράσις.

— Νά μὲ συγχωρῆτε, κύριε Πάττερσων, διέκοψεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ πονηρίαν. Ἔχει καὶ παραέχει νόημα, καὶ σκρέστατον μάλιστα!

— Τὸ ὁποῖον γνωρίζεις, ἐσύ;

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω.

—Ἀ! .. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ ἐρευνήσω, καὶ θὰ τὸ εὕρω! — διεκήρυξε τότε ὁ κ. Πάττερσων, διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν συζήτησιν.

Καὶ πραγματικῶς ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἔρευνας ἐπὶ χρόνον μακρόν, ὡς θὰ ἴδωμεν βραδύτερον.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἤρχισαν αἱ ἐκδρομαὶ ἀνὰ τὴν Βαρβάδος, — ἐκδρομαὶ εἰς τὰς ὁποίας συχνὰ ἔλαβε μέρος ἡ κυρία Κήτλεϋ Σεϋμουρ. Οἱ ταξιδιῶται ἐπεσκέφθησαν ὄχι μόνον τὸ κτῆμα τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς. Καὶ ἡ πλουσία ἐκείνη κυρία ἔχαιρεν ἀκούουσα τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ ἐγκώμιά των διὰ τὴν νῆσόν της.

Ὁ «Γοργὸς» εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῆ. Οὔτε μίαν φορὰν οἱ ἐπιβάται τοῦ δὲν ηὗραν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ πλοῖον. Ἄλλως τε ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι πειραταὶ ἦσαν διαρκῶς ἀνήσυχοι, καὶ, μόλονοτι κανὲν ἐπεισόδιον δὲν συνέβη δυνάμενον νὰ τοὺς

«Τὸ κτῆμα τῆς Νορδιγκ-Χάουζ. . . » (Σελ. 297, στήλ. γ'.)

περιπλέξῃ εἰς κίνδυνον, δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Βαρβάδος. Εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, δὲν θὰ εἶχαν κανένα φόβον καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ φθάσουν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος...

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἄνευ ὑπερβολῆς, ὅτι ἡ νῆσος ἐκείνη εἶνε κῆπος ἀπέραντος, πλούσιος εἰς καρποὺς, πλούσιος εἰς ἄνθη. Ἀπὸ τὸν κῆπον ἐκεῖνον, ἡ γεωργικὴ βιομηχανία κορίζεται ἄφθονον ὄρυζαν, βάμβακα καὶ σάκχαριν. Ἀλλὰ καὶ τὰ βιομηχανικά της ἐργοστάσια εὐημεροῦν καὶ προοδεύουν. Ὑπάρχουν τοὐλάχιστον πεντακόσια τοιαῦτα ἐργοστάσια εἰς τὴν Βαρβάδος.

Οἱ περιηγηταί μας ἐπεσκέφθησαν καὶ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς νήσου, καὶ συνέβη μερικὰς φορὰς νὰ μὴ κατορθώσουν νὰ ἐπιστρέψουν σύθημερὸν εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ. Ἀλλὰ συνήθως, σχεδὸν κάθε βράδυ, συνηθροίζοντο εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλεως. Πολλάκις δέ, οἱ πρόκριτοι τῆς Γεφυροπόλεως, ὁ διοικητής, τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τῆς διοικήσεως, μερικοὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, παρεκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν τῆς κυρίας Σεῦμουρ.

Τὴν 17, ἐδόθη μεγάλη ἑσπερίς, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ἑξῆντα περίπου καλεσμένοι καὶ ἡ ὁποία ἐτελείωσε μὲ πυροτεχνήματα. Οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς εἶχαν τὰς πρώτας θέσεις καὶ ὅλας τὰς περιποιήσεις πάντοτε, ἄνευ διακρίσεως ἐθνότητος καὶ καταγωγῆς. Ἡ κυρία Σεῦμουρ δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

—Δὲν θέλω νὰ βλέπω ἐδῶ οὔτε Ἄγγλους, οὔτε Γάλλους, οὔτε Ὁλλανδοὺς, οὔτε Σουηδοὺς, οὔτε Δανοὺς... Ὄχι! παρὰ μόνον Ἀντιλεκνοὺς, συμπατριώτας μου!

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐδόθη συναυλία· ἐξετελέσθησαν ἐκλεκτὰ μέρη μουσικῆς, καὶ κατόπιν ἔπαιξαν οἱ γεροντότεροι *σύζυγοι*. Ὁ κ. Πάττερσων μάλιστα, ὡς σύντροφος τῆς κυρίας Σεῦμουρ, κατήγαγε περιφανῆ νίκην εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

Ἐπέρασεν ἔτσι ὁ καιρὸς μὲ τόσην γοργότητα, ὥστε οἱ ξενιζόμενοι εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ ἠδύναντο νὰ θεωροῦν τὰς ἡμέρας ὡς ὥρας καὶ τὰς ὥρας ὡς λεπτά. Ἦλθεν ἡ 21 Σεπτεμβρίου, χωρὶς νὰ το καταλάβουν. Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν τους εἶχεν ἐπανίδῃ εἰς τὸ πλοῖον. Τοὺς ἐπερίμενεν ὅμως, διότι ὁ ἀπόπλους ἦτον ὡρισμένος διὰ τὴν 22 τοῦ μηνός.

Ἐν τούτοις, τὴν παραμονήν, ἡ κυρία Σεῦμουρ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν «Γοργόν». Ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας της· εἶχε μάλιστα καὶ μίαν αἴτησιν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ.

Ἀνεχώρησαν λοιπὸν αἱ ἅμαξαι ἀπὸ τὸ κτῆμα, τὸ πρωΐ, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Γεφυροπόλεως.

Ἡ μεγάλη λέμβος τῆς λιμενικῆς ὑπηρεσίας ἐπερίμενεν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἀποβάθρας, καὶ μετέφερε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε προειδοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου. Κάλλιον νὰ ἔλειπεν ἡ ἐπίσκεψις δι' αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι ἐφοβοῦντο πάντοτε τὰ ἀπρόοπτα! Ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποφύγουν.

— Στὸ διάβολο ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! εἶχεν ἀνακράξῃ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Νὰ πᾶνε!... ἀλλὰ ἐμεῖς πρέπει νὰ τους φερθοῦμε μὲ εὐγένειαν, εἶχεν ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ἡ κυρία Κῆτλεν Σεῦμουρ ἔγινε δεκτὴ εἰς τὸ πλοῖον μὲ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλλεν ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσις της. Ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειάν της πρὸς τὸν κυβερνήτην. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπήντησε μὲ ὑπερτάτην εὐγένειαν καὶ φιλοφροσύνην. Κατόπιν δέ, ἐπειδὴ ἡ πυροδέσποινα τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ ἐπρόσθεσεν ὅτι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων τοῦ πληρώματος ἔκαμνεν εἰς αὐτὸ δῶρον πεντακοσίας λίρας, ὁ Κόρτης ἔδωκε τὸ σύνθημα τῶν ζητωκραυγῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τόσον ζωηραὶ ὥστε εἰλικρινῶς τὴν συνεκίνησαν.

Ἡ κυρία Σεῦμουρ ἐπεσκέφθη ἔπειτα τὴν αἴθουσαν καὶ τοὺς θαλαμίσκους, καὶ ἔμεινε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἐκ τῆς διασκευῆς των. Καὶ νὰ ἐβλέπατε τί συγχαρητήρια ἐκάλυψαν τὸν κ. Ὀράτιον Πάττερσων, ὅταν οὗτος ἔδειξε τὸν τρομερὸν ὄφιν κουλουριασμένον κατὰ τρόπον τρομακτικώτατον ὀλόγυρα εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ ἐπιβρόμου!

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κῆτλεν Σεῦμουρ, ἐσεῖς, κύριε Πάττερσων, ἔχετε σκοτώσῃ αὐτὸ τὸ φοβερὸν τέρας;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων, καί, ἀφοῦ καὶ τώρα, μετὰ θάνατον, ἔχει τόσον τρομακτικὴν ὄψιν, φαντάζεσθε τί θὰ ἦτο ζωντανόν, ὅταν ἐτόξευεν ἐναντίον μου τὴν διχαλωτὴν γλῶσσάν του!

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ δὲν ἔσκασε στὰ γέλια μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ὄχι διὰ ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν τὸν ἐτσίμπησε τόσον δυνατὰ ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ του βγάλῃ αἷμα.

— Φαίνεται, ἄλλως τε, ὁλοζώντανο, ὅπως τὴν ὥρα ποὺ το ἐσκότωσα!... διεκήρυξε πάλιν ὁ κ. Πάττερσων.

— Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο! ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, τὸν ὁποῖον ὁ συμμαθητής του δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ αὐτὴν τὴν φοράν.

Ἡ κυρία Σεῦμουρ ἀνέβη κατόπιν εἰς τὸ κάσσαρο, καὶ πλησιάσασα εὐγενέστατα ὀν Χάρρην Μάρκελ, τῷ εἶπε:

— Αὔριον, λοιπὸν φεύγετε, πλοίαρχε Πάξτων;

— Αὔριον κυρία, μόλις ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος.

— Λοιπόν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σας ζητήσω... Εἶνε ἐδῶ ἕνας νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὁ υἱὸς μιᾶς ἀπὸ τὰς γυναῖκάς που ἔχω στὸ κτῆμά μου, ἕνας πολὺ καλὸς νέος, — καὶ ἐπιστρέφει τώρα εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν ὑπονυκλήρου εἰς ἐν ἐμπορικὸν πλοῖον... Θὰ σας εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, ἂν τον πάρετε ἐπιβάτην εἰς τὸν «Γοργόν».

Εἴτε συνέφερεν εἰς τὸν Χάρρην Μάρκελ αὐτὴ ἡ αἴτησις εἴτε ὄχι, ἦτο πρόδηλον ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ, διότι τὸ πλοῖόν του ἐταξείδευε ναυλωμένον διὰ λογαριασμὸν τῆς κυρίας Σεῦμουρ. Περιωρίσθη λοιπὸν εἰς τὸ ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἂς ἔλθῃ, κυρία μου, αὐτὸς ὁ νέος, καὶ θὰ τον καλοδεχθῶμεν.

Ἡ κυρία Σεῦμουρ ἐπανέλαβε τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὸν κυβερνήτην. Κατόπιν τῷ συνέστησε διὰ τὸ ταξείδιον τῆς ἐπιστροφῆς τὸν κ. Πάττερσων καὶ τοὺς νεαροὺς ἐπιβάτας, διὰ τοὺς ὁποίους αὐτή, ἔλεγεν, ἦτο ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῶν οἰκογενειῶν των.

Καὶ τότε, — ζήτημα οὐσιωδέστατον διὰ τὸν Χάρρην Μάρκελ, ἀφοῦ χάριν αὐτοῦ οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξετέθησαν εἰς τόσον σοβαροὺς κινδύνους, — ἡ κυρία Σεῦμουρ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ ἀριστεῖς ἔμελλον νὰ λάβουν τὸ χρηματικὸν ἐπίδομα τῶν 700 λιρῶν ἕκαστος.

Ὁ κ. Πάττερσων, εἰλικρινέστατα, παρετήρησεν ὅτι, δεχόμενοι αὐτό, θὰ κατεχρῶντο τὴν γενναιοδωρίαν τῆς φιλοξένου κυρίας. Ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ἄλλοι, ὑπεστήριξαν τὴν γνώμην του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κυρία Σεῦμουρ εἶχε δηλώσῃ ὅτι ἡ ἄρνησις θὰ την δυσηρέστει, ἠναγκάσθησαν νὰ μὴν ἐπιμείνουν, πρὸς ἄκραν, ἐννοεῖται, ἀγαλλίασιν τοῦ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε φιλικῶς τὸν κυβερνήτην, ἀφοῦ τῷ εὐχήθη καλὸ ταξεῖδι, ἡ ἐπισκέπτρια μὲ τοὺς φιλοξενουμένους της κατέδησαν εἰς τὴν λέμβον, ἡ ὁποία τους ἔφερε πάλιν εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ αἱ ἅμαξαι τοὺς ἐπανέφεραν εἰς τὴν ἐπαυλιν, διὰ νὰ περάσουν τὴν τελευταίαν ἡμέραν.

Ὅταν δὲ ὅλοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ πλοῖον:

— Ἐτελείωσε!... ἐφώναξεν ὁ Κόρτης.

— Ποῦ νὰ σκάσουν χίλιες χιλιάδες διαβόλοι!... ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν

Κάρπεντερ. Λίγο ἀκόμα, καὶ αὐτοὶ οἱ βλάκες δὲν θὰ κατεδέχοντο νὰ πάρουν τὸν παρᾶ!... Ἄξιζε, βλέπεις, τὸν κόπο νὰ κινδυνεύσῃ κανεὶς τὸ κεφάλι του καὶ νὰ γυρίσῃ μ' ἀδειανὲς τσέπες!

Τέλος πάντων οἱ ἐπιβάται, ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ πλοῖον, θὰ ἔφερναν μαζί των καὶ τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδιπλασίαζε τὰ κέρδη τῆς πειρατικῆς ἐπιχειρήσεως.

— Κι' αὐτὸς ὁ ναύτης;... εἶπε τότε ὁ Κόρτης.

— Ἔ!... ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Ἕνας παραπάνω... Δὲν θὰ μας δυσκολεύσῃ αὐτό, ὑποθέτω...

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης, ἐγὼ τον παίρνω ἀπάνω μου!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μέγα γεῦμα παρετέθη εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ, συγκεντρῶσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς προκρίτους τῆς ἀποικίας καὶ τοὺς ξένους τῆς κυρίας Σεῦμουρ. Μετὰ τὸ γεῦμα, νέοι ἀποχαιρετισμοὶ ἀντηλλάγησαν, καὶ οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργοῦ» ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον. Ἕκαστος ἀπὸ αὐτοὺς, εἶχε λάβῃ εἰς ἀγγλικὰς λίρας, κλεισμένας μέσα εἰς μεταξωτὸν σακκίδιον, τὸ χρηματικὸν βραβεῖόν του.

Μίαν ὥραν πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς εἶχεν ἔλθῃ ὁ νεαρὸς ναυτικός, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε ζητήσῃ θέσιν ἐπιβάτου ἡ κυρία Σεῦμουρ, καὶ εἶχεν ὁδηγηθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκόν του.

Τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀπόπλουν διὰ τὴν ἐπιοῦσαν, καί, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ «Γοργὸς» ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Γεφυρόπολιν, ἀπὸ τὸν τελευταῖόν του σταθμὸν εἰς τὰς Δυτικὸς Ἰνδίας.

Ἀπὸ τὰς ἕξ τὸ πρωΐ, ὁ «Γοργὸς» εἶχεν ἀφίσῃ ὄπισθεν τοῦ ὁρίζοντος τὰς τελευταίας καμπυλώσεις τῆς Βαρβάδος, ἡ ὁποία κεῖται ἀνατολικώτερα ἀπὸ ὅλας τὰς νήσους τῆς μικροαντιλιανῆς σειρᾶς.

Ἡ μικρὰ ἐπίσκεψις τῶν ἀριστέων εἰς τὰς πατρίδας των εἶχε συντελεσθῇ ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὅρους. Εἰς τὸ ταξεῖδι δὲν ὑπέφεραν παραπολὺ ἀπὸ τὰς σφοδρὰς ἀτμοσφαιρικὰς διαταράξεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον συχναὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπανόδου ἤρχιζεν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, τὸ πλοῖον, τοῦ ὁποίου κύριοι ἦσαν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ συνένοχοί του, ἔμελλε νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰ πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἀδύνατον πλέον ἦτο νὰ σωθοῦν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργοῦ» ἀπὸ τὴν μοῖραν, διὰ τὴν ὁποίαν τους προώριζαν οἱ κακοῦργοι. Ἅμα ἐνύκτωνε, θὰ τους ἔσφαζαν μέσα εἰς τοὺς θαλαμίσκους των πρὶν προφθάσουν νὰ ὑπερασπισθοῦν!... Καὶ ποῖος νὰ φανερώσῃ ποτὲ τὸ αἱματηρὸν ἐκεῖνο δρᾶμα;...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΚΑΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Ἡ περιστέρα, — διότι τὸ περιστέρι ἐκεῖνο ἦτο περιστέρα, — τὸν ἤκουε μὲ ἀπορίαν.

— Μὰ τότε, παιδί μου, εἶπε, μοῦ φαίνεται πῶς σε γνωρίζω!... Ἐσένα ἔβλεπα λοιπὸν τόσο συχνὰ ἐπάνω στὸν ὦμο μιᾶς ξανθούλας;...

— Μ' ἔχετε δῆ;

— Οὐού!... ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸ φορές! Ὁ περιστερῶνάς μου εἶνε δυὸ πεταξιὲς ἀπὸ τὸ σπίτι σου...

— Ἀλήθεια, καλέ;

— Μὰ βέβαια· ἂν θέλῃς, νὰ σε πάγω ἕως ἐκεῖ.

— Δὲν εἶνε λειπὸν πολὺ μακρυά;...

— Πολὺ κοντὰ ἀπ' ἐναντίας. Ἐνόμισες πῶς ἔκαμες πολὺν δρόμο, μὰ ἐπετοῦσες γύρω-γύρω στὴν ἴδια συνοικία... εὐτυχῶς! Θὰ γυρίσῃς λοιπὸν πολὺ γρήγορα στὸ σπιτάκι σου.

«Ἔρριχνε ψίχουλα καὶ ρύζι...»

— Ἀλλοίμονο!... Ἤμουν τόσο κακός! Ἡ κυρά μου δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά... δὲν θὰ με συγχωρέσῃ...

— Καλέ, θὰ σε συγχωρέσῃ, μὴν ἀνησυχῇς! εἶπε ἡ καλὴ περιστέρα. Πάντα συγχωρεμένα εἶνε τὰ ζιζανάκια τοῦ εἴδους σου... Κ' ἐγὼ ἀκόμα... ἔ, ἔ! ἂν σου ἐκρατοῦσα κακία, δὲν θὰ σε ἐπήγαινα πίσω.

— Ὦ! γιατί; τί σας ἔκαμα, κυρία μου;

— Τί μου ἔκαμες; ἕνα σωρὸ κατεργαριὲς μοῦ ἐκάματε ἐσεῖς τὰ σπουργιτάκια, καὶ μου κάμνετε ἀκόμα...

— Δὲν ἤμουν ἐγώ, κυρία μου... Νά! σάς το ὁρκίζομαι!

— Ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ ἦσαν τὰ ἀδέλφια σου, εἶπεν ἡ περιστέρα. Τὴν ὥρα ποῦ ἐρχότανε ὁ καλὸς ἐκεῖνος γέρος στὸ περιβόλι κ' ἔρριχνε ψίχουλα καὶ ρύζι, ποῦ νὰ προφθάσω ἐγὼ νὰ τσιμπήσω τίποτε!... Ὅλα τ' ἁρπάζατε ἐσεῖς, τὰ σπουργιτάκια, καὶ μου ἐρεύγατε! Καὶ ὕστερα μ' ἐπεριπαίζατε, κατεργαράκια, πῶς περπατῶ καμαρωτά, ὅταν πατῶ κάτω στὴ γῆ... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι καλὴ γειτονισσα, ἔχω κ' ἐγὼ παιδάκια, καὶ θὰ σου δείξω τὸ δρόμο...

— Ἄχ! κυρία μου... αἱ φτεροῦγές μου εἶνε βρεμμένες, μουδιασμένες... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ πετάξω ἀμέσως.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ περιμένω· τὰ περιστεράκια μου θ' ἀνησυχοῦν ποὺ λείπω τόσην ὥρα... Ἀνέβα λοιπὸν σιὴν ράχι μου, καὶ θὰ σε πάγω ἐγώ... δὲν μου φαίνεσαι πολὺ βαρύς! — ἐπρόσθεσε ἡ περιστέρα μὲ τὸ γέλιο ποῦ κάνουν οἱ μεγάλοι καὶ δυνατοί, ὅταν μιλοῦν γιὰ τὸ βάρος καὶ τὴ δύναμι τῶν μικρῶν παιδιῶν.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟΝ ΕΠΛΗΡΟΝΑΝ ΜΕ ΑΥΓΑ

Ὁ Γλούκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μουσικοὺς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος συνέθεσε τὴν μουσικὴν πολλῶν μελοδραμάτων καὶ θεωρεῖται ὡς πρόδρομος τῆς νεωτέρας γερμανικῆς μουσικῆς, ἦτο πολὺ πτωχός, ὅταν ἦτο νέος. Ἐσπούδαζεν εἰς τὴν Πράγαν, καὶ διὰ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰ ἔξοδά του, ἐδίδε καὶ αὐτὸς μαθήματα βιολίου καὶ φωνητικῆς μουσικῆς. Ἐπαιζεν ἐπίσης τὸ ὄργανον εἰς τὰς μικρὰς ἐκκλησίας. Τὰς ἑορτὰς ἐπήγαινεν εἰς τὰ χωρία καὶ διεσκέδαζε τοὺς χωρικοὺς μὲ τὸ βιολί του. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν πολὺ σπάνια τὰ μετρητὰ χρήματα εἰς τὰ χωρία, καὶ οἱ χωρικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺ ἐχάριζαν αὐγὰ διὰ πληρωμήν τοῦ κόπου του. Ὅταν λοιπὸν ὁ Γλοὺκ ἐγέμιζε τὸ καλάθι του μὲ αὐγά, τὰ ἔφερνεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τα ἐπωλοῦσε. Αὐτό, ἐννοεῖται, συνέβαινεν ὅταν ἦτο μικρὸς ἀκόμα· καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ ἐδοξάσθη, συνείθιζε συχνὰ νὰ διηγῆται πῶς ἠδυνήθη νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν μουσικὴν μὲ τὰ αὐγὰ τῶν χωρικῶν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ καθημερινὴ διὰ ψυχροῦ ὕδατος πλύσις τοῦ σώματος εἶνε συνήθεια λαμπρὰ καὶ σωτήριος. Εἰς οἱανδήποτε ἡλικίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συνήθειαν ταύτην, καὶ ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ διὰ νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτήν.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

[*Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις*].

Ἀκόμη μοῦ φαίνεται σὰν νὰ βλέπω τὸν κάτασπρο τοῖχο μὲ τὸ πράσινο δικτυωτό του, λεπτὸ πλέγμα, ὅπου κάθε καλοκαῖρι ὑφαίνετο μυρωμένον παραπέτασμα.

Τὰ σημερινὰ τριαντάφυλλα, βλέπετε, παιδιά μου, δὲν ἔχουν πλέον τὴν γλυκεῖα ἐκείνη εὐωδία, τὴ μεθυστική, ποὺ ἐκεντοῦσε τὴν ἐπιθυμία καὶ μᾶς ἔκαμνε νὰ φίνωμε βαθεῖα ἀναστεναγματα πόθου, κάθε φορὰ ποὺ ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸν κῆπον τῆς Μονῆς.

«Νικημένη πιὰ ἀπὸ τὸν πειρασμόν....»

Ἦταν τόσον αὐστηρὰ ἀπαγορευμένα τὰ τριαντάφυλλα τῆς δεσποσύνης Εὐτυχίας!

Ἀπὸ τὸ χάραγμα, ἐνθρονίζετο μὲ τὴ δρυλεία στὸ χέρι, ἄγριος φύλακας, στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο, καὶ κανείς,— μητ' αὐτὲς ὁ Ἐφημέριος,— δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἔλθῃ νὰ μυρίσῃ ἀπὸ πολὺ πλησίον τὰ πέταλα, ποὺ ἄνοιγαν μόνο καὶ μόνο γιὰ τοὺς βωμοὺς τῆς «Ἁγίας Δωρεᾶς».

Ἐὰν ἡ Γερμάνη ἦταν ἐξαδέλφη μου, πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως ἦταν ἀπόγονος τῆς Εὔας· αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς 'πῇ τί μαγνήτης ἦταν διὰ τὰ δέκα της χρόνια ὁ ἀπηγορευμένος καρπός!

Μιὰ μέρα τοῦ Ἰουνίου, νικημένη πιὰ ἀπὸ τὸν πειρασμό,— κάποιος δαίμονας τὴν ἔσπρωχνε,—(ἐγὼ ἐτριγύριζα ἀπέξω.) ἡ Γερμάνη τρύπωσε στὸ περιβόλι καὶ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ σηκώσῃ στὴν τριανταφυλλιὰ ἱερόσυλο χέρι.

Ἡ δεσποσύνη Εὐτυχία ἑτοίμαζε στὸ ἐκκλησιδάκι τὰ λάβαρα γιὰ τὴν λιτανεία τῆς ἐπαύριον.

Ἡ ἐξαδέλφη μου ἅρπαξε ὅσα κλαδιὰ ἔφθανε, ἐρρήμαξε τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἔχωνε, καθὼς τάκηβε, στὴν ποδιά της—λευκὸ σάβανο!—καὶ μου ἔφερε τὴν συγκομιδήν της ἐν θριάμβῳ.

Ἡ μυρωμένη ἑκατόμβη μὲ κατελύπησε. Γρήγορα ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὰ ἐπακολουθα τῆς ἀσεβείας μας ἐκείνης καὶ νὰ τρέμω.

Τὰ τριαντάφυλλα τὰ εἴχαμε κλέψῃ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπερίμενε τὴν ἄλλη μέρα ἐπάνω στὸ θυσιαστήριόν του.

«Ὅποιος πάρῃ κρυφὰ τὸ πρᾶγμα τοῦ ἄλλου χρεωστεῖ νὰ το ἐπιστρέψῃ».

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐβόμβοῦσαν στ' αὐτιά μου.

— Πρέπει νὰ δώσουμε πίσω τὰ ρόδα στὴν τριανταφυλλιά, εἶπα τῆς ἐξαδέλφης μου, ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ βαστάζῃ πολὺ ἐλαφρὰ τὸ βάρος τῆς τύψεως.

Καὶ μὲ τὴν ἀγαθὴ διάθεσι νὰ διορθώσουμε τὸ κακὸ ποὺ προξενήσαμε, ἐγυρίσαμε στὸν ἀσπρότοιχο μ' ἕνα κουβάρι κλωστὴ ἀπὸ τὸ πανέρι τῆς Γερμάνης, καὶ κατεφέραμε μὲ πολλὴν ὑπομονὴ νὰ δέσουμε καλα-κακὰ τὰ ἄμοιρα θύματα στὰ κλωνιά τους.

Ἡ συνείδησίς μου ἀνακουφίσθηκε. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ δεσποσύνη Εὐτυχία ποτέ της δὲν ἐμάντευσε γιατί, ἐκεῖνο τὸ χρόνο, τόσα τριαντάφυλλα μαράθηκαν ἐπάνω στὸ δένδρο.

ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Ἡ «θεία Βαρβάρα» εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸν Πόρον. Τόσας ἡμέρας δὲν εἶχε λάβῃ καμμίαν εἴδησιν ἀπὸ τὴν ἀνεψιάνης· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ μόνη της ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ ἴδῃ τί γίνεται εἰς τὸν πύργον. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἔλθῃ εἰς καμμίαν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν οἰκογένειάν μας, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Πόρου· ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραψε στὴν Φρόσω καὶ της παρήγγειλε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως νὰ την ἰδῇ.

— Δὲν πηγαίνω! δὲν πηγαίνω! — αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἔφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη τῆς ἐξαδέλφης μου μόλις ἐδιάβασε τὸ γράμμα. — Ἄ! . . . μὰ ἐπὶ τέλους! εἶνε ἀνυπόφορη αὐτὴ ἡ Βλάχα θεία μου! Δὲν την ἀγαπῶ καθόλου, καὶ ὅμως δὲν μ' ἀφίνει βῆμα νὰ κάμω. . . Φαντάσου, Δέσποινά μου, ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ ἐδῶ, ἅμα φύγετε, καὶ θὰ την ἔχω διαρκῶς στὸ κεφάλι μου. . . Ἀχ! Θεέ μου! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ φύγετε!

Καί, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον:

— Καλά, εἶπε· κ' ἐγὼ θὰ της ἀπαντήσω ὅτι τώρα δὲν εὐκαιρῶ νὰ 'παγω νὰ την ἰδῶ, καὶ ἂς με περιμένῃ μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. . .

Ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔγραψε μίαν σύντομον ἀπάντησιν, τὴν ἔκλεισεν εἰς ἕνα φάκελλον, καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ τὸ γράμμα τῆς θείας της, ἐπερίμενε διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐξαδέλφην μου εἰς τὸν Πόρον. Αὐτὴ οὔτε νὰ τον ἰδῇ δὲν ἠθέλησε.

— Μά, Φρόσω μου, τῆς εἶπα, δὲν κάμνεις καλὰ νὰ παρακούῃς εἰς τὴν παραγγελίαν τῆς θείας σου. . .

— Τί ἀνακατεύεσαι ἐσὺ μὲ τὴ θεία μου; — μοῦ ἀπήντησε. Ὑπόθεσε ὅτι δὲν σου ἔλεγα τί μου γράφει. Ἂν ἔγραφε στὴ μητέρα σου καὶ τὴν ἐπαρακαλοῦσε νὰ με στείλῃ, καὶ μού το ἔλεγε ἡ μητέρα σου, θὰ ὑπήκουα. Τώρα ὅμως, κάμνω κ' ἐγὼ ὅ,τι θέλω!

Δὲν εἶχα τί ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν λογικὴν αὐτὴν τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἐπῆρα μάλιστα, κατὰ παράκλησίν της, τὸν φάκελλον καὶ ἐπῆγα, μὲ τὴν Ἀγνήν, νὰ τον δώσω εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τῆς θείας της. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῶ τὴν μητέρα μου εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, διότι, ὡς γνωρίζετε, ἡ μητέρα δὲν ἤθελε νὰ ἐπεμβαίνῃ κανεὶς εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Φρόσως.

Ἔφυγεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴν ἀπάντησιν. Ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἐκεῖ ὅπου ἄφισα τὴν Φρόσω μὲ τὸν Πέτρον, τοὺς εἶδα ἀπὸ μακρὰν νὰ συνομιλοῦν κατὰ μυστηριώδη τρόπον. Ἡ Φρόσω ἐκρατοῦσεν ἀνοικτὴν τὴν παλάμην της, καὶ ὁ Πέτρος σκυμμένος, μὲ τὰ χείλη στὲς τσέπες του, ἐκύτταζε μὲ προσοχὴ τὸ χέρι της. Ἐπειτά τον ἔπιασεν ἡ Φρόσω ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀπεμακρύνθησαν τρεχάτοι καὶ οἱ δύο πρὸς τὰ βάθη τοῦ κήπου.

Δὲν ἔδωσα τότε καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ἡ εἰκειότης των μ' ἐχαροποίησε, διότι εἶδα ὅτι ἐλησμόνησαν καὶ οἱ δύο τὴν δυσάρεστον ἐρίδα των διὰ τὸν Ἄφοβον.

Τὸ μεσημέρι ὅμως, εἰς τὸ τραπέζι, κάτι ἀπρόοπτον συνέβη. Ὁ Πέτρος ἐφαίνετο ἀνήσυχος, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ ἔξαψιν. Δὲν τον ἐπροσέξαμεν κατ' ἀρχάς, διότι ὅλοι μας εἴμεθα ἀπασχολημένοι μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐφεύγαμεν τὴν ἄλλην ἡμέραν. Ἐπρώγαμεν ὅλοι σιωπηλοί. Καὶ μόνος ὁ Πέτρος δὲν ἔβαζε τίποτε στὸ στόμα του. Κατὰ σύμπτωσιν μάλιστα, ὡς ὑπέθεσα, εἶχε καθήσῃ δίπλα στὴ Φρόσω. Τοῦ ἔδωσα ἐγὼ ἕνα μερὶ ἀπὸ κοτόπουλο, καὶ αὐτός μου εἶπε:

— Εὐχαριστῶ. . . δὲν πεινῶ!

Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν του ἔλειπεν ἡ ὄρεξις. Ἡ μητέρα συνήθως τον ἐπρόσεχε νὰ μὴν παρατρώγῃ. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Πέτρος δὲν ἤγγισε κἂν τὸ φαγητόν του.

Ἔφεραν τὸ γλύκυσμα. Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Πέτρου, αὐτὸς εἶπε στὴν μητέρα:

— Δὲν θέλω γλύκισμα!

Περίεργον! αὐτὸς ποὺ ἐζητοῦσε καὶ δεύτερον πιάτο συνήθως, ὅταν εἴχαμε κρέμα ἢ ριζόγαλο.

— Μά, τί ἔχεις λοιπόν, Πέτρο; Δὲν εἰμπορεῖς βέβαια νὰ μείνῃς νηστικός... Φάγε κανένα βερύκοκκο... καὶ ἡ κρέμα εἶνε πολὺ καλή! — τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα.

— Δὲν θέλω τίποτε. . . δὲν πεινῶ.

— Γιατί; . . . μήπως ἔφαγες τίποτε προτήτερα;

— Ὄχι! — καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον πάρουν τὰ δάκρυα.

Ἐσηκώθη ἡ Ἀγνὴ ἀπὸ τὴν θέσιν της, κ' ἔτρεξε νὰ τον ἀγκαλιάσῃ.

— Μήπως εἶσαι ἄρρωστος, Πέτρο;

Τότε πλέον δὲν ἐκρατήθη ὁ μικρός. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, κρύπτων τὸ πρόσωπόν του μέσα στὰ χέρια του:

— Ἀχ! αὐτὸς ὁ πόνος! αὐτὸς ὁ πόνος!

Ὅλοι ἐσηκώθημεν στὸ πόδι. Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀρρωστήσῃ ἄλλοτε, ἀπὸ κάτι ἐντεριακοὺς πόνους τόσον δυνατούς, ὥστε μόνον μὲ καταπλάσματα καὶ ναρκωτικὰ εἶχε κατορθώσῃ ὁ ἰατρὸς νὰ τον ἡσυχάσῃ. Καὶ ἔγινε μὲν πότε καλά, ἀλλὰ ὁ ἰατρὸς εἶχεν εἰπῆ εἰς τὴν μητέρα ὅτι ἐνδεχόμενον ἦτο, ὅταν ἐμεγάλωνε, νὰ του ξαναλθοῦν οἱ πόνοι. Δι' αὐτὸ ἀνησυχήσαμεν πολύ. Ἡ μητέρα διέταξεν ἀμέσως νὰ ζεύξουν τὸ ἀμαξάκι διὰ νὰ φέρουν τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὸν Πόρον. Ἐπῆρε τὸν Πέτρον εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ τον ἐπῆγε εἰς τὸ κρεββατάκι του. Τον ἄρχισεν εἰς τὰ καταπλάσματα καὶ τὰ ζεστά, καὶ ὁ Πέτρος ὅσον ἔβλεπε ὅτι τὸν ἠνάγκαζαν νὰ πίῃ χαμομήλι, τόσον περισσότερον ἐφώναζε καὶ ἔκλαιε:

— Δὲν θέλω! δὲν θέλω τίποτα!

«Ἐκρατοῦσεν ἀνοικτὴν τὴν παλάμην της.» (Σελ. 301, στ. α')

Ὅλο τὸ σπίτι ἔγινε ἄνω κάτω! Ἡ ἑτοιμασία τῆς ἀναχωρήσεως εἶχε διακοπῇ. Καὶ τὴν περισσοτέραν φασαρίαν διὰ τὸν Πέτρον, τὴν ἔκαμνεν ἡ Φρόσω. Αὐτὴ νὰ τον περιποιηθῇ, αὐτὴ νὰ κάθεται στὸ προσκέφαλό του.

Ἐπέρασαν τέσσαρες ὧραι, ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ τὸ ἀμάξι μὲ τὸν ἰατρόν. Ἡ ἀνησυχία μας εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον. . .

Κυττάζει ὁ ἰατρὸς τὸν Πέτρον, τὸν θερμομετρεῖ, ἀλλὰ οὔτε πυρετόν, οὔτε ἄλλο κακὸν σύμπτωμα εὑρίσκει. Ἐποιοῦσε βέβαια τὸ παιδί· δι' αὐτὸ εἶπεν ὁ ἰατρὸς νὰ τον ἀφίσωμεν στὸ κρεββάτι καὶ νὰ μὴ τὸν σηκώσωμεν, πρὶν του περάσῃ ἐντελῶς ὁ πόνος.

— Ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φύγετε αὔριον, καὶ θὰ μείνετε ὅλοι ἐδῶ. . . δὲν εἶνε ἔτσι, θεία Ἑλένη; — εἶπε τότε ἡ Φρόσω. — Νὰ μείνετε, σᾶς παρακαλῶ, ὡς ποὺ νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Πέτρος. . .

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Φρόσω, ἀπήντησεν ἡ μητέρα· ἂν ὅμως αὔριον εἶνε καλλίτερα, καὶ δὲν πονῇ, ἐγὼ εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ὑπάγω μὲ τὸν Μάριον εἰς τὸν Πειραιᾶ, διότι πρέπει νὰ τακτοποιήσω πολλὰς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν δέχονται ἀναβολήν.

— Θὰ μείνῃ ὅμως ἡ Δέσποινα καὶ τὰ ἄλλα παιδιά, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια θὰ μείνουν... θὰ ἐπιστρέψωμεν νὰ τὰ πάρωμεν. . .

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐμείναμεν, ἐγὼ καὶ ἡ Φρόσω, πολὺ ἀργά, νὰ κάμωμεν συντροφιὰν τοῦ Πέτρου. Ἡ Φρόσω τοῦ ἔκαμνεν ἄπειρα χάδια καὶ περιποιήσεις. Ὁ Πέτρος, ὅσον ἐπερνοῦσεν ἡ ὥρα, τόσον ἐφαίνετο ὅτι ὑπέφερεν ὀλιγώτερον. Τέλος ἐκλεισαν τὰ μάτια του, καὶ τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Ἀπεσύρθημεν τότε εἰς τὰ δωμάτιά μας, ἀφοῦ παρήγγειλα εἰς τὴν ντάντα τῶν δύο μικρῶν, νὰ προσέχῃ τὴν νύκτα τὸν ἄρρωστο.

Τὸ πρωί, μόλις ἐξύπνησα, ἡ πρώτη μου φροντὶς ἦτο νὰ τρέξω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ ἀρρώστου. Ἀλλὰ μὲ εἶχε προλάβῃ ἡ Φρόσω. Ἡ θύρα ἦτο μισοανοικτή, καὶ ἤκουσα μέσα τὰς φωνάς των. Πόση ὅμως ἦτο ἡ ἔκπληξίς μου, ὅταν ἤκουσα τὸν Πέτρον νὰ λέγῃ μὲ θυμωμένον τόνον:

— Τί; ξερὸ ψωμί μου ἔφερες νὰ φάγω; Ποῦ εἶνε τὰ γλυκὰ καὶ οἱ τσοκολάτες, ποὺ μου ἔταξες χθὲς γιὰ νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο; Τὸ ξέρεις πῶς εἶμαι ἀπὸ χθὲς νηστικὸς ἐξ αἰτίας σου;

— Μά, Πέτρο, δὲν σου ἔφερα κρυφὰ χθὲς τὸ βράδυ ὅση τσοκολάτα εἶχα; Δὲν ἔχω ἄλλη πιά...

— Δὲν ξέρω τίποτε ἐγώ... Νά! τώρα κι' ὅλας θὰ τὸ πῶ τῆς μαμμᾶς πῶς ἔκαμα ἔτσι ψέμματα τὸν ἄρρωστο, καί... θὰ φύγωμε! Πεινῶ, σοῦ λέω!

Δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα νὰ κάθεται κανεὶς καὶ νὰ κρυφακούῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐκπληξίς μου διὰ τὴν πονηρίαν ἐκείνην τῆς Φρόσως καὶ τὴν ἀπροσδόκητον διαγωγὴν τοῦ Πέτρου, μὲ εἶχε καρφώσῃ ἀκίνητον.

Ἤκουσα καὶ τὴν συνέχειαν τῆς συνομιλίας των:

— Καϊμένε Πέτρο, μὴν κάνης ἔτσι, *καὶ σ' ἀκούσουν!* Κάνε λιγάκι ὑπομονή, καὶ θά σου φέρω σὲ λίγο ὅ,τι μπορέσω... καὶ φροῦτα καὶ γλυκά.

— Καλά... μὰ ποῦ εἶνε αἱ λίρες, πού μου ἔδειξες χθὲς κ' εἶπες πῶς θὰ μού τες δώσῃς, ἂν κάμω ὅ,τι μου 'πῆς...

— Νά τες! σού τες ἔφερα!

Ἤκουσα τὸν μεταλλικὸν ἦχον χρυσῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκυλίσθησαν ἐπάνω στὰ σκεπάσματα τοῦ ἀρρώστου...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ ΑΗΔΟΝΙ

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς οἱ κόρακες φέρνουν τὴν κακοτυχίαν;

— Μάλιστα. Ἐγὼ τὸ πιστεύω καὶ τὸ βεβαιόνω, διά δύο λόγους πρῶτον, διότι ἔτσι λέγει ὅλος ὁ κόσμος, καὶ .. οἱ ἄνθρωποι ἀκόμα δεύτερον, διότι τὸ γνωρίζω ἐξ ἰδίας πείρας.

Ἐξηγοῦμαι.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νά σας εἰπῶ ὅτι εἶμαι ἀηδόνι· δι' αὐτό, ἐπειδὴ ἔτσι το θέλει καί το ἀπαιτεῖ τὸ φυσικόν μου, ἐξυπνῶ τὴν νύκτα καὶ ἀρχίζω τὸ τραγοῦδι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος διὰ νά με κατατάξ.τε μεταξὺ τῶν *νυκτοβίων* πτηνῶν, ὅπως εἶνε ὁ μπούφος καὶ ἡ κουκουβάγια!

— Ὄχι, βέβαια! — σᾶς ἀκούω νά μου ἀπαντᾶτε. Εἶχα ἄλλως τε τὴν βεβαιότητα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μ' ἐσυκοφαντοῦσε ἔτσι. Καὶ ξεύρετε, — ἐγὼ πρωτοβλέπω τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ἐνῷ πολλὰ ἄλλα ζῷα — καὶ ὁ ἄνθρωπος μαζί μ' αὐτά,— ἀντὶ ν' ἀνοίγουν τὰ μάτια μὲ τὸ λαμπρὸν καὶ ζωογόνον φῶς τῆς πρωΐας, τὰ κλείουν, σὰν νά τους ἐθάμποναν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τί περίεργος ποῦ εἶνε ὁ κόσμος!

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ φῶς γιὰ νὰ μένωμεν ἔξυπνοι, καὶ τὴν νύκτα γιὰ νὰ κοιμᾶται ὁ κόσμος. Καὶ μόνον οἱ ξενύκτηδες ξενυκτοῦν διὰ ν' ἀκούσουν καμμιὰ φορὰ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ξενύκτηδες, — τὰ ἀηδόνια. Αὐτοὶ καὶ ἐμεῖς, ἀνατρέπομεν τοὺς νόμους τῆς Φύσεως... Ἔτσι λέγουν οἱ σοφοί.

Μά, τί τα θέλετε; .. Ἐγὼ εἶμαι ἀηδόνι, καὶ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀλλάξω τὸν χαρακτῆρα μου. Κελαδῶ καὶ τραγουδῶ, *ὄρθρου βαθέος*!...

Ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἕνα πρωΐ, ἀκριβῶς τὴν ὥρα που ἐξυπνοῦσα, πρὶν φέξῃ ἀκόμα, ἕνας κόρακας, ποῦ ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκάθητο κ' ἐρροκάνιζε ἕνα κομμάτι κρέας, ἐχώθη στὴ φωλιά του γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἔξαφνα... Μπάμ! μπάμ! Μιὰ τουφεκιά, δυὸ τουφεκιές!... Σιωποῦν ὅλοι τρομαγμένοι καὶ ἀνοίγουν γαρίδα τὰ μάτια των!

Τί εἶνε. καλέ;

Μιὰ καρδερίνα πληγωμένη, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, κυλᾷ καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ δένδρο καταγῆς.

Καὶ ὁ κόρακας ἀμέτως:

— Εἴδατε πού το ἔλεγα ἐγώ; Αὐτὴ ἡ καρδερίνα ἤθελε ὅλο καὶ ν' ἀκούεται! Ἤτον βέβαιον ὅτι ἔτσι θὰ ἐτελείονε. Ἐγὼ πάντοτέ το ἔλεγα. Γιὰ νὰ ζῇ κανεὶς ἥσυχος κ' εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ κάθεται κρυμμένος στὴν τρύπα του, στὰ σκοτεινά. Ὅσοι βγαίνουν παρκπολὺ ἔξω στὸ φῶς καὶ φαίνονται, τελειόνουν ἄσχημα τὴν ζωήν των. Ἐγώ, τὸ βλέπετε, κάθουμαι ἥσυχος καὶ γρῦ δὲν βγάζω... Ἤθελα μονάχα νὰ ἔβλεπα ποῦ ἐπῆγε κ' ἔπεσε αὐτὴ ἡ ἀνόητη καρδερίνα. Κ' ἔχω μιὰ πεῖνα! ἔχω μιὰ πεῖνα!

Κ' ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, παραμερίζει τὰ φύλλα, καὶ κάμνει μιὰ φασαρία, μὰ τί φασαρία!... Μ' ἐκεῖνες τὲς φτερουγάρες του, — θέλει καὶ λόγο;

— Μπούμ! — ἄλλη μιὰ τουφεκιά, ποὺ μου ἔφανη ὅτι ἐχαλοῦσεν ὁ κόσμος.

Νέα σιωπή... καὶ ἄλλο κατρακύλισμα. Καὶ ἔπειτα, σιγὰ-σιγὰ καὶ προσεκτικά, κυτταζόμαστε ὁλόγυρα...

Καὶ ὁ κόρακας;.

Νάταν κι' ἄλλος! Πάει κι' ὁ κόρακας...

Ὅταν ἐξημέρωσε κ' ἔφεξε καλά, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου εἴδαμε δύο σώματα. Ἡ καρδερίνα δὲν ἦτο πληγωμένη καιρίως, καὶ κατώρθωσε νὰ πετάξῃ καὶ νὰ κρυφθῇ· μὰ ὁ κόρακας ... ὁ καϊμένος! θὰ μείνῃ ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἡ ἀγωνία του.

— Κρά, κρά, κρά! — ἐφώναζε. Εἶνε ἄσχημο, πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα νὰ προλέγῃ κανεὶς τὸ κακὸν διὰ τοὺς ἄλλους... Ὁ καθένας πρέπει νὰ κυττάζῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτόν του, μήπως κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν... Κρά, κρά!

Καὶ ἀπέθανε...

Τότε ἐκατάλαβα, διατί μερικοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὅταν ἀκούσουν κανέναν νὰ κακολογῇ τοὺς ἄλλους, τοῦ φωνάζουν:

— Βγάλε λοιπὸν τὸν κόρακα!

Ὁ καϊμένος ὁ κόρακας! Τί σκληρὸν που ἦτο τὸ πάθημά του!...

Εὐτυχῶς, ἡ αὐγὴ ἦτο ὡραία καὶ τὸ τραγοῦδι ἀνέβλυζε μόνον του ἀπὸ τὴν καρδιά, κ' ἔβγαινε χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν ἀπὸ τὸν λάρυγγά μου...

Εἰδεμή... τί μελαγχολίαν θὰ εἶχα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ!

(*Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν*)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι παρεπονοῦντο ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ Δ' Διαγωνισμοῦ δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ ξεσπάθωμα, — ἡ προθεσμία ἔληγε τὴν 31 Αὐγούστου, — καί μου ἐζήτησαν νὰ συμπεριλάβω εἰς αὐτὴν καὶ τὴν τωρινὴν ἐποχὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν σχολείων, τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τῶν ἐξοχῶν κ.τ.λ. πολὺ καταλληλοτέραν βεβαίως,—ἀπεφάσισα νὰ παρατείνω τὴν προθεσμίαν *μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1904*.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ μένουν οἱ ἴδιοι. Εἰς τοὺς 25 πρώτους θὰ ἀπονεμηθῇ Βραβεῖον Α' Τάξεως, καὶ ἐξ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς θὰ ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος. Διὰ πᾶσαν ἄλλην λεπτομέρειαν, παραπέμπω εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 22 Μαΐου (ἀρ. 22, σελ. 174) ὅπου οἱ ὅροι ἐδημοσιεύθησαν ἐν ἐκτάσει.

Ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ δείξουν κ' ἐμπράκτως τὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀγάπην των, ὅσοι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ το κάμουν τὸ καλοκαίρι, καὶ νὰ ξεσπαθώσουν ἀκόμη περισσότερον, μὲ μεγαλυτέρας ἐλπίδας βραβείου, ὅσοι ἐξεσπάθωσαν ἤδη. Ἡ Διάπλασις εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε εὐγνώμων πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἐνεργειῶν των αὐξάνουν τὸν κύκλον της καὶ τῆς παρέχουν τὰ μέσα τῆς βελτιώσεως καὶ τῆς προόδου,—διὰ τὸ ὁποῖον οἱ ξεσπαθώνοντες εἶνε ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ὅλων τῶν συναδέλφων των.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὑπενθυμίζω καὶ τὸν Β' Διαγωνισμὸν τοῦ *κατὰ φύλλον* Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὰ προκηρυχθέντα εἰς τὸ 25 φυλ. σελ. 198 *μέχρι τέλους Νοεμβρίου*. Διὰ τοὺς νέους Πράκτορας σημειόνω, — ἀλλὰ καὶ οἱ παλαιοὶ εἰμποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ὑπομνήσεως, — ὅτι εἰς τοὺς ἀγοραστὰς των δύνανται νὰ προμηθεύουν καὶ τὰ παλαιότερα, τὰ ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα φυλλάδια. Διότι πολλοὶ ἀγοραστά, ἀρχίζοντες π. χ: ἀπὸ σήμερον, εἰμπορεῖ νὰ θέλουν νὰ ἀποκτήσουν σιγὰ σιγὰ ὅλην τὴν σειρὰν τῶν φύλλων τῆς ἑξαμηνίας ἢ καὶ τοῦ ἔτους, διὰ νὰ ἔχουν τὰ μυθιστορήματα ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τὰ φύλλα ταῦτα τὰ παλαιότερα λογαριάζονται εἰς τὸ ξεσπάθωμα, ὅπως καὶ τὰ νέα.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητάς, ξεσπαθώνετε. Τὸ ξεσπάθωμα δὲν πρέπει νὰ σταματᾷ ποτέ. Ὁ κύκλος τῆς Διαπλάτεως ἂς μεγαλόνῃ αἰωνίως. Ἡ ἀκινησία εἶνε θάνατος, — ἡ κίνησις εἶνε ζωή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 78ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 87ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτα νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων, στέλλοντες φρ. 1.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'.) παραμένουν οἱ αὐτοί δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων.

Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β'. γ'.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μητέρα :—Λιλίκα! ἂν ξανακάμῃς ἀταξίες, θὰ σε κλειδώσω στὸ κοτέτσι!

Λιλίκα :—Πολὺ καλά, μαμμά. Ἀλλὰ σοῦ τὸ λέγω ἀπὸ τώρα καὶ νὰ τὸ ξέρῃς: αὐγὰ δὲν θὰ κάμω!

Βοτάλη υπο του Διευθυντου της Νεολαι. ε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, τὸν ὁποῖον προκηρύσσω σήμερον, ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι θὰ διαρκέσῃ μόνον τρεῖς μῆνας, ἐνῷ συνήθως οἱ διαγωνισμοὶ τῶν Λύσεων εἶνε τετράμηνοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ φέτος τὸ ἔτος μας εἶνε ἐνδεκάμηνον (θὰ τελειώσῃ καθὼς εἴπαμεν, τὴν 30 Νοεμβρίου,) κατ' ἀνάγκην μόνον τριῶν μηνῶν Ἀσκήσεις θὰ περιλάβῃ ὁ νέος Διαγωνισμός. Θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ εἶνε ἀρκεταί. Εἰς κάθε φύλλον θὰ δημοσιεύω περισσοτέρας τοῦ συνήθους, ἀρκεῖ νὰ μοῦ το ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος.

Καὶ ὁ χῶρος λείπει τόσον συχνά! Σήμερον π. χ: θὰ ἤθελα τὴν διπλάσιον αὐτοῦ που ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου, διὰ νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς. Θὰ ἀπαντήσω μόνον εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας. Οἱ ἄλλοι ἂς ἀρκεσθοῦν εἰς τὸν ἀσπασμόν μου καὶ εἰς τὰ Εὔσημα.

Ἀλήθεια, ἡ ἔλλειψις τοῦ χώρου εἶνε πολὺ αἰσθητή. Ἐπληθύναμεν, σχεδὸν ἐδιπλασιάσθημεν, καὶ ἐν τούτοις τὸ φύλλον μένει τὸ ἴδιον. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτό; Ὄχι βέβαια. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ ἀφεύκτως. Καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι σοβαρῶς, ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους αἱ σελίδες μας πρέπει νὰ αὐξήσουν.

Περὶ τούτου πολλοὶ φίλοι μου μοῦ ἔγραψαν ἐπαγγειλημμένως. Μὲ συμβουλεύουν νὰ δοκιμάσω καὶ πάλιν καμμίαν ψηφοφορίαν, καὶ νὰ ἐρωτήσω τοὺς συνδρομητάς μου ἂν δέχωνται νὰ διπλασιασθῇ ἡ συνδρομή καὶ τὸ φύλλον νὰ γίνῃ δεκαεξασέλιδον. Κ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι τώρα δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτή ἡ αὔξησις. Τί λέγετε; Εἴσθε διατεθειμένοι νὰ πληρόνετε δεπλῆν συνδρομὴν καὶ νὰ λαμβάνετε καθ' ἑβδομάδα φυλλάδιον διπλοῦν; Τί ὡραῖον θὰ ἦτο!

Δούκισσα τῶν Σαλώνων, [ΒΕ] διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς σου. Ἔδωσα μίαν πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα καὶ ἄλλην πρὸς τὸν Ἀναυίαν. Καὶ ὁ Ἀναυίας μοῦ ἔρερε μετ' ὀλίγον πρὸς χάριν σου τὴν ἑξῆς συνταγήν: «Ὅταν δὲν εὑρίσκῃς ἢ δὲν εἰξεύρῃς νὰ κατασκευάσῃς φύλλα κομψά, λεπτὰ καὶ νόστιμα διὰ γαλατοπούρεκο — ἢ οἱονδήποτε ἄλλο γλύκισμα, — τότε πέρνεις φύλλα Διαπλάσεως. Προτιμᾷς ὅσα σου ἐφάνησαν κομψότερα, λεπτότερα, νοστιμώτερα. Μὲ αὐτὰ ἂν κατασκευάσῃς γλύκισμα, θά το τρῶς καὶ θὰ γλύφῃς τὰ δάκτυλά σου.»

Ἡ ἐπιστολή σου, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, [ΕΕ] ἐξόχως χαριτωμένη. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐπάνω σὲ τόσῳ βαθὺ κόκκινο χαρτί, μόνον μὲ ἄσπρην μελάνην μπορεῖ κανεὶς νὰ γράφῃ. Μοῦ ἐπόνεσαν ὀλίγον τὰ μάτια. Σ' εὐχαριστῶ, — ὄχι δι' αὐτό, ἀλλὰ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν.

Ἀπαντῶ εἰς δύο ἐπιστολάς σου, *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* [ΕΕΕ]. Ὁ κ. Φαίδων ἐχάρη πολὺ πού σου ἐχρησίμευσαν τόσον τὰ ἄρθρά του περὶ τοῦ Μουσείου εἰς τὸ τάμον τοῦ 1900. — Κανένα ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐμάντευσες. Ἔτσι κ' ἐκεῖνοι δὲν θά σε μαντεύσουν.

Φαντάζομαι τί ὡραῖον ποῦ θὰ ἦτο τὸ ταξεῖδί σας μὲ τὸν Δελφίνα, *Ἄσμα Νηρηΐδος* [ΕΕΕ], «εἰς νησὶ ἀκατοίκητα καὶ οὔτε κἂν εἰς τὸν χάρτην σημειωμένα.» Ὁ κ. Ξενόπουλος μὲ παρακάλεσε νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰ καλὰ λόγια ποῦ γράφεις διὰ τὸ δράμά του.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου, *Δικέφαλε Ἀετέ* [ΕΕΕΕ], τέσσαρας ὡραίας καὶ ἐκτενεῖς ἐπιστολάς σου, ἀπὸ 24, 25, 26 καὶ 27 Αὐγούστου. Βλέπω ὅτι ἀπεφάσισες νὰ μου γράφῃς καθημέραν. Νὰ τί θὰ πῇ φίλος μιὰ φορά!

Ἔλληνα Ἀθηνᾶ [ΕΕ] αἱ ἐπιστολαί σου ὡραῖαι, ἀλλ' ἡ καταγγελία σου ἀδέσμευς. Πρόκειται περὶ ἐλλιποσυμφώνου γνωμικοῦ, καὶ εἰς τοιαύτου εἴδους Ἀσκήσεις αἱ συμπτώσεις εἶνε συχνότατα.

Ὀφείλω νὰ σου εἴπω, *Μαῦρε Ἀετέ* [ΕΕ], ὅτι ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε καλλίτερα ἀπὸ τὸ ποίημά σου. Ὄχι ὅτι καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο καλόν· ἀλλ' ἡ ἐπιστολή, ὡς ἐπιστολή, ἦτο τελεία· ἐνῷ τὸ ποίημα, ὡς ποίημα, δὲν ἦτο. Ἔχεις ἀνάγκην νὰ συνειθίσῃς εἰς τὴν στιχουργίαν, διὰ νὰ μὴ στρεβλώνῃς τὰς φράσεις χάριν τοῦ μέτρου.

Πολὺ χρήσιμα, *Νυκτοφύλαξ*, — ἂς το ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ με ἠρώτησαν, — θὰ προκηρύξω διαγωνισμὸν Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς μόνον εἰκόνος.

Ἤθελα νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν τοῦ *Ἑλληνόπαιδος* [ΕΕ]. Πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ βουνά, ὅλος ὑγεία καὶ δροσιά, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, πρώτην φορά, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Πῶς ὁ νειροπολεῖ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν! Καὶ ἔχει δίκαιον. Γίνεται ὡραιοτέρα;

Ἡ τρανοτάτη ἀπόδειξις ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, *Αἰθερία Ψυχὴ* [Ε] δὲν εἶνε ἡ «ἐπίσημος γλῶσσα» ὡς νομίζεις. Αὐτὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι τὴν ἐμάθαμεν καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἡ τρανοτάτη ἀπόδειξις εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἡ γλῶσσα τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ἡ ὁποία, καθὼς λέγουν ὅλοι οἱ γλωσσολόγοι, εἶνε συνέχεια καὶ ἐξέλιξις τῆς ἀρχαίας.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Δατάνια*, — [ΕΕ] διὰ τὰς δύο ἐπιστολάς, — ποῦ ὀλίγα εἶπες τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὅταν τὸ λέγῃ κανεὶς εἰς τὸν καθένα ποὺ τον ἐρωτᾷ, τότε γίνεται *βούκινο* καὶ ἀναγκάζεται νὰ το *ἀλλάξῃ*.

Ἡ *Ἑλληνοπούλα* [ΕΕ], μία ἀπὸ τὰς ὀρχαιοτέρας συνδρομητρίας μου, φαντάσθητε ὅτι ἡ οἰκογένειά της λαμβάνει τὸ φύλλον ἐπὶ 11 ἤδη ἔτη! — Ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τὸ θεωρεῖ μεγάλην τιμήν της νὰ το φορῇ. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημά σου μ' ἐρωτᾷ, εἶνε κάπως πολύπλοκον. Νομίζω ὅμως ὅτι λύεται, ἂν γράψῃ οὕτω: «Ἐγενήθην εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γονεῖς Λεσβίους.»

Χάρις εἰς τὸ Σῆμα, *ὁ Πίθηκος τοῦ Βορνέου* [ΕΕ] ἐγνωρίσθη μὲ τὸν *Κλάδον Ἐλαίας* εἰς ἕνα γάμον. Καὶ ἡ συζήτησις περὶ Διαπλάσεως ἔδωκε κ' ἐπῆρε. Ἐνῷ, ἂν δὲν ἦτο τὸ Σῆμα, ἴσως δὲν θὰ ἐγνωρίζοντο μέσα εἰς τόσον κόσμον.

Σοῦ ἔστειλα, *Ναυσικᾷ* [ΕΕΕ] ὅ,τι ἐζήτησες. Ὥστε λοιπὸν ἤθελες νὰ εἶσαι μουσικός, συγγραφεὺς καὶ ζωγράφος. Σὰν λίγα πράγματα ζητεῖς!

Τὴν περασμένην Παρασκευὴν ἡ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος ἀπέκτησε καὶ ἀδελφούλαν. κατέθεσε δὲ τὸν τίτλον τῆς Μπεμπέκας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ὁριστικῶς πλέον τὸ βαπτιστικόν της ὄνομα. Τώρα εἶνε ἄλλη Μπεμπέκα... Νὰ ἴδοῦμε, θὰ διακόπτῃ καὶ αὐτὴ τὰ παραμύθια;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Εὐαίσθητον Καρδίαν* (Φ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα· καὶ τί ταιριαστό!) *Τσονκονίδαν* (Κ. Μ. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σύ, ἀφοῦ τὸ ἐσημείωσες πρῶτον:) *Θωρακοφόρον* (Δ Μ.Κ. αὐτό, καὶ νὰ μου γράφῃς συχνά!) καὶ *Φιλοῦζον τοῦ Ρύακος* (Δ Α.Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: *Τριανταφυλλένια Ἀφρούλα.*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Μικρὸν Βιολιστήν*, *Δύσμοιραν τῶν Σαλώνων*, *Ἄσπρην Πασχαλιὰν* καὶ *Δωδώνην*. — ἡ *Ἀργυρᾶ Παντοέλητος* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Ψυχήν*, *Κῦμα τοῦ Φαλήρου*, *Ψαροπούλαν*, *Λευκὴν Νύκτα* καὶ *Τρελλὸ Ναυτάκι*· — τὸ *Ὀχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὴν *Ὡραίαν Ἀνδρομέδαν*, *Ὡραίαν Λευκάδα*, *Λάτρειδα τοῦ Ὡραίου* καὶ *Ὡραίαν Ἀμαλία*· — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴτνου*, *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου*, *Αἰθερίαν Ψυχήν*, *Εὐανδρον Ἤπειρον* καὶ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι*· — ἡ *Νῆσος τῶν Σειρήνων* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Τιτᾶνα τῆς Διαπλάσεως* καὶ *Μικρούλαν Πατριωτίδα*· — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὸν *Βαρυσμάραγδον Δία*, *Ἀθῶον Καρδίαν*, *Βιολέττα τοῦ Χελμοῦ* καὶ *Ἑλληνα Ἀθληταί*· — τὸ *Σπασμένο Φανάρι* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν*, *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Νεραϊδαν τῶν Σπετσῶν*· — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Χλόην*, *Ἀστεροέντα Οὐρανόν*, *Παιδικὴν Χαρά*, *Διαέραλον Ἀετὸν* καὶ *Λατάνιαν*· — ἡ *Ψαροπούλα* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*, *Ἔπαινον τῆς Ἀγγλίας* καὶ *Ναύαρχον Κατσουράν*· — ἡ *Λατανια* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Μακροδαμὴν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Φιλοπάτριδα Ἰσάν*· — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὴν *Εὐάνδρον Ἤπειρον*, *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Ρέαν Σιλβίαν*, *Ἰοβόλον Ὄφιν* καὶ *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου*· — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Κουτοῦπι*, *Σθενελαΐδαν*, *Σιρ-Λὰ-Φαλουζὰ* καὶ *Χιακὸν Φάρον*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Χαρᾶς* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Ἡρῳδὰ τοῦ Ζαλόγγου*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί*· — ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Μικρὸν Ἀθηναῖον*· — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Νυκτοφύλακα*, *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Ἄστρον Ἀράκην* καὶ *Ἑλληνα Ἀθληταί*· — ὁ *Ἄγγελος τοῦ Δυκαυγοῦς* μὲ τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Νηρηΐδα τοῦ Εὐδοξοῦ*, *Ναυσικᾶν* καὶ *Ἑλληνα Ἀθληταί*· — ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Κορτεσίου* μὲ τὸν *Ἰοβόλον Ὄφιν*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Γλωσσοκοπάναν*, *Ὡραίαν Ἀνδρομέδαν* καὶ *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*· — ἡ *Ἐαρινὴ Νεφέλη* μὲ τὴν *Λατάνιαν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*, *Σθενελαΐδαν* καὶ *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*· — ἡ *Μαρία Ἀντωνανέστα* μὲ τὸ *Χρυσὸ Καναρινάκι* καὶ *Ἄσπρο Ποντικάκι*· — ὁ *Δωρητὴς Ὀρείων* μὲ τὴν

Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου, Ἀμαζόνα τῆς Βουλόης, Ρεμβάζουσαν Καρδίαν καὶ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* — ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* μὲ τὸν *Ἀετιδέα* καὶ *Ἀετὸν τῆς Ἐρημίου* — ὁ *Μακρολαίμης* μὲ τὴν *Παλλάδα, Λατρίδα τῆς Πλεκάδος, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Λατάνιαν* καὶ *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* — ὁ *Θεσσαλομάγης* μὲ τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος, Μολὼν Λαβέ, Φθινοπωρινὸν Ρόδον, Ἐρημίτιδα* καὶ *Ἀλκυονίδα* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀλόης* μὲ τὴν *Μικρὰν Βιολίστριαν* — ὁ *Φαίνων* μὲ τὴν *Ἀροσκειάδα Δαρίσης, Ἄνθος Μαΐου* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸν *Πίθηκον* τοῦ *Βορνέου* — ἡ *Ὀχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον, Μικρὰν Βιολίστριαν, Πλοῖον* τοῦ *Δωνάλεως, Δέοντα τῆς Νεμέας* καὶ *Δῶραν τῆς Ἀνοίξεως* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον, Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Ἑσπερίαν Ἀδραν, Ζαππίδα* καὶ *Κυρίαν Τρεγκὶ Τράγκα* — τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὴν *Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν, Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Ἀθέριαν Ψυχήν, Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν* — ὁ *Ἕλληνα Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Ναυτοπουλαν τοῦ Μεσολογγίου* — τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* μὲ τὸ *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι, Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ὡραίαν Λευκάδα* καὶ *Νεαρὸν Ἠθοποιόν.* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠώ, Ἑλικωνιάδα Παρθένον* καὶ *Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας* — ὁ *Φρᾶ Διάβολος* μὲ τὴν *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν, Κυανόλευκον Σημαίαν* καὶ *Κυρίαν Τρίγκι Τράγκα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀμυδρὰν Ἀμφιν* (χρειάζεται ὑπομονὴ εἰς τὴν ἀνταλλαγὴ. Μ. Μυστικῶν!) *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου* (μέχρις ὥρας ἡ σιγαροθήκη δὲν ἐλήφθη ἐν τούτοις ὁ κ. Π. σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἐνθύμησιν.) *Εὐσταθίαν Γ. Βλυσμᾶ* (ἔστειλα.) *Ταρλαμπούμπαν* (ἀντασπάζομαι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου.) *Θεσσαλομάγην. Τρελλὴν Ψυχὴν* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένη ἐκιστολήν.) *Κρεόλην* ([Ε] καὶ ἡ ἰδική σου μοῦ ὑπερήρεσε· βλέπεις ὅτι λέγω τὸ ἐναντίον ἀρ'ὅ,τι ἐφαντάσθης.) *Ο Βουδούρην* (ἔστειλα· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς εἶνε, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω τί ψευδώνυμον ἔχει· ὅταν θὰ τυπώσω νέα Μ. Μυστικά, θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὴν ἰδέαν σου.) *Ταχεινὸ Γιασεμί* ([5Ε] ἐδιάβασα τὸ «Χρῆμα» τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρεσε πολύ· εὖγε!) *Πόργον τῆς Πέτρας* (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ σου πάππου.) *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* ([Ε]. ὤ, τώρα πλέον μὴ φοβᾶσαι νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ ἀνυπόφορος ζέστη· νὰ εὔχεσαι μόνον νὰ μὴ ἀρχίσουν γρήγορα πάνυπόφορα κρύα καὶ... νὰ ἑτοιμάσῃς ἐπανωφόρι διὰ τὸ τκυλάκι σου.) *Ψαροπούλαν* (ἀπαιτεῖται, τρῶον τὸ ποίημα νὰ εἶνε ἄξιον δημοσιεύσεως, δεύτερον νὰ συνεννοηθῇς μ' ἐν τυπογραφεῖον περὶ τῆς δαπάνης τῆς ἐκτυπώσεως, τρίτον νὰ ἔχῃς πλειοτέρα χρήματα.) *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς, Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* (ὥστε ἐδιασκεδάσατε περίφημα!) *Λειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἔστειλα.) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (ὄχι!) *Φαίνωρα, Ναιαγὸν τῆς Κυνθίας* (καλῶς ἦλθες.) *Ἄνθος τῆς Ἀλόης* (ἔστειλα· πολὺ ἐγέλασα μὲ τὴν πιραξήτησιν τοῦ φίλου μας Ι.) *Ἄγγελον τοῦ Ἰωαγοῦς* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Δωρητὴν Ὀνείρων* (ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ καὶ ἄλλη διακοπή.) *Ναυτοπουλαν τῆς Ἀνδρου* (ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε δελτάρια ἀπὸ τὸ Φιούμε καὶ τώρα πηγαίνει εἰς τὴν Τεργέστην.) *Μέλλοντα Διπλωμάτην.* (πολὺ γρήγορα.) *Φρᾶ Διάβολον* (ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν.) *Κελαϊδίστραν.* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε· τὸ μόνον παράπονόν μου εἶνε, ὅτι δὲν μοῦ γράφεις συχνά· ἢ μήπως ξενοιάζεις, ἐπειδὴ πήγησαν αἱ ψυχαί; μὰ δὲν εἶνε ἄλαι βιοαι!) *Ὀχρὸν Ἀμάραντον* (αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγραφῇ τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ ἡ συνδρομή του νὰρχίζῃ ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου.) *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν περὶ Διαγωνισμοῦ ἔλαβα πολλὰς γνώμας, τὰς ὁποίας ὅλονὲν μελετῶ.) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] καὶ βέβαια οἱ ἐν Μανσούρᾳ συνδρομηταὶ ἐπιθυμοῦν ὑπὸ σοῦ.) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν.) *Κυρίαν Τρεγκὶ-Τράγκα* (ἡ ὁποία ἐγέλασε τόσον μὲ τὸ φεῖδι τοῦ κ. Πάττερσων· πῶς χαίρω πού μου γιάρεις τώρα τακτικά.) *Μικρὸν Βιολιστὴν* (εὖγε διὰ τοὺς βαθμούς· εἶδες ὅτι σκέπτομαι σοβαρῶς τὴν πρότασιν περὶ αὐξήσεως;) *Ρέαν Σιλβίαν* ([Ε] διὰ τὴν καλογραμμένην ἐπιστολήν· αἱ προτάσεις σου θὰ ὑπομοστευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολάς σου, ποὺ μαρτυροῦν τὸν φαντασίαν.) *Καλυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* ([Ε] ὁ ὁποῖος δὲν εἰμπορεῖ νὰ μοῦ περιγράψῃ τὴν χαρά του ὅταν ἔλαβε τὸ Σῆμα.) *Πανταχοῦ Παρόντα* (ἔχει καλῶς.) *Ἐαρινὴν Νεφέλην* ([Ε] ἔστειλα· ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μου κατελυπήθησαν διὰ τὸν θάνατον τῶν δύο προφιλῶν συναδέλφων, καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἀτερμηνεύει τὸ γενικὸν αἴσθημα.) *Μαρίαν Ἀντονιέττα* (ἔστειλα· θὰ ἰδῇς τί θὰ πάθουν οἱ κακοῦργοι τοῦ «Γοργοῦ»!) *Μακρολαίμην* (ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ἄσκοπον τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Βραβευμένων.) *Ὀχρὰν Ἀκτῖνα* (ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς· ἀλλὰ ἔχε ὑπομονήν· ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφούλης σου.) *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* (δὲν πειράζει· πηγαίνει τοῦ χρόνου ποτε αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις.) *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν* (γράφε μου συχνά, περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων, καὶ νὰ ἴδῃς ὅτι ὁ πόθος σου θὰ ἐκπληρωθῇ.) *Ὡραίαν Ἀνδρομέδαν* ([ΕΕ] ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἐκτίθῃ φύλλον δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα καὶ νὰ πληρώνῃ τὰ διπλᾶ.) *Ἀκακίαν* (ἡ ὁποία ἀνεχώρησεν εἰς Δρέσδην.) *Νῆσον τῶν Σειρήνων* (τὸ καλμένο τὸ γατάκι!) *Ἀπηστράπτοντα Μανδύαν* κ.τ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 28 Αὐγούστου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέαν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐραφείῳ μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων

[Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 87ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

402. Λεξίγριφος.

Γράμμα μὲ ἀκρωτήριον ἑνώθηκε
Καὶ μουσικὸς ἀρχαῖος φανερώθηκε.

Ἔστειλεν ὑπὸ τῆς Ρωξάνης Λίζης.

403. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτον μου Πρ
Τὸ δεύτερον Νρ
Τὸ τρίτον μου Κᾶ...
Τί βγαίνει μ' αὐτά:

Ἔστειλε ὑπὸ τοῦ Νυκτοφύλακος

404. Μεταγραμματισμὸς

Κινοῦμαι εἰς τὴν θάλασσαν,
Ἐὰν δὲν με πειράξῃ·
Ἀκίνητον στὴν θάλασσαν,
Ἓν γράμμα ἀλλάξῃς.

Ἔστειλε ὑπὸ τῆς Μεσχίνης Καλίδης

405. Παρακληλόγραμμον

Π ★ ★ ★ Σ
Κ ★ ★ ★ Σ
Κ ★ ★ ★ Σ
Τ ★ ★ ★ Σ
Π ★ ★ ★ Σ

Ἀντικαταστάθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται δώδεκα ἐν ὅλῳ λέξεις, ἥτοι πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἔστειλε ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς

406. Κρυπτογραφικὸν

1 2 1 3 4 5 6 4 7	=	Ποταμὸς μέγας.
2 5 1	=	Νόμισμα.
3 1 2 1	=	Πόλις.
4 3 4 5	=	Ἀέριον.
5 4 2 6 7 2 1	=	Χρῆμα.
6 4 5 6 4 5	=	Πέλαγος.
7 6 1 2	=	Κράτος.

Ἔστειλε ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεξηρίτου

407. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ....;
Ὁ Μαθητής: — Ἐπίθετον διγενὲς καὶ δικατάληκτον.
Ὁ Διδάσκαλος: — Μπᾶ! καὶ πῶς κάμνουν τὸ δύο γένη;
Ὁ Μαθητής: — Ὁ.... ἡ.....
Ὁ Διδάσκαλος: — Τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ζῷον, τὸ θηλυκὸν εἶνε πόλις εὐρωπαϊκή!

Ἔστειλε ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Φαλήρου

408-412. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

Ἀλῆς, ἀλήτης, ὅλος, λαός, ναός.

Ἔστειλε ὑπὸ Νικολάου Καπίρη

413. Ἀλγεβρικὸν Αἴνιγμα.

$(3-a) + 1 = ;;$

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πορεβδὸν τῆς Καρδιᾶς

414. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολείπου.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν φωνηεντόλειπον τῆς μορφῆς:

★ ★ ★ - ★ ★ ★

Τὰ δὲ δεύτερα, ἐλλιποσύμφωνον τῆς μορφῆς:

★ ★ ★ - ★ - ★ ★

1. Πτηνόν. 2. Διαίρεσις Κράτους. 3. Σκεῦος ἐκκλησιαστικόν. 4. Ἀρχαῖος σοφός. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Πόλις τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολαίμη

415. Γρῖφος.

N E H
N Κέα N E B H H
N Κέα N B Εγ E τωπη H κοῦρ H Κῆ + ὀδ : :
N N E E Ρεμ H H
N H

Ἔστειλε ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 30.

311. Ἀστυάγης (Ἄστυ, Ἀγις.) — 312. Κοράσιον-κεράσιον.— 313. Σεῖδι- φεῖδι.

314.

Α	Α		ΑΗΣ	315 ΡΟΔΗ
ΡΙ	ΡΙ	ΤΕ		ΟΠΩΣ
Α-	ΡΙ	-ΣΤΟ	-ΓΕΙ - ΤΩΝ	ΔΩΜΑ
	ΡΙ	ΒΟΥ	ΔΗ	ΗΣΑΥ
Α		ΛΟΣ	ΜΟΣ	

316. Οὐ θέμις ψεύδεσθαι.- 317. Ἀπὸ τὸ πρόσχειρον τετραδίον των.- 318 ΤΑΡΑΣ (Ταλάγρα, Ἀκράγας, Ραμᾶ, Ἄτραφα, Σαχάρα.) - 319. Παιδεία ἀνθρώπους δεύτερος ἥλιος.- 320 *Μεταξὺ δύο μαχομένων ὁ τρίτος νικᾷ* (Μεταξὺ δύο μάχομαι, νων - ὦ - τρίτος- νῖ- κᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ τὸ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὁλιγωτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* διὰ τὰ πρὸς με συγχαρητήριά του καὶ συγχαίρω αὐτὸ διὰ τὰ ἔκτακτα Μικρὰ Μυστικά του. — *Ἴον.* (Δ. 116)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητρειῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως». — Φρᾶ Διάβολος (Δ.117)

Ζητῶ εὐγενεῖς γραμματοσυλλέκτας δι' ἀντιπροσώπους μου ἐν ἐπαρχίαις, Κύπρῳ, Κρήτῃ καὶ Ἀνατολῇ. — Βύρων Κωνσταντάρας. 15, Σπευσίππου, Ἀθῆναι. (Δ. 118)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904